

телно положение задъ стѣнитѣ и задъ каменѣти на гробиштата. Това стана на 9 май (27 апр.). Много селане излизаха изъ селото да се прѣдадатъ, нъ ги колежа, като имъ зимаха оръжието. Други ти, които побѣгнаха прѣзъ полето, се хванаха и заклаха. Баши-бозуци ти държаха селане ти обиколени въ църквата три дни, и стрѣлаха връзъ оногова, който се покажеше, и, отъ друга страна, илѣгнаха и горѣха къштѣти въ селото.

Слѣдъ малко, въ четвъртъкъ вечеръ, на 27 априль, пристигна отъ Пловдивъ Рашидъ паша съ единъ баталионъ редифи и съ останали ти баши-бозуци. Приказоватъ, че ти прѣдлагали на въстаници ти да се прѣдадатъ, нъ Перушгичане доказоватъ, че никога не имъ се е правило тагъво прѣдложение, защото ти се били рѣшили да се прѣдадатъ на редовна войска. Рашидъ паша, като чу отъ баши-бозуци ти на Ахмедъ-ага, че „руски и сръбски войски“ бранетъ църквата, начена тутаки да на бомбардира. Прѣзъ ноштъ та селане ти затворени въ църквата, която се намира на бърдото, рѣшаватъ да се оставетъ. Ти пробиватъ една дупка въ стѣната и начеватъ да бѣгатъ. Мнозина отидоха въ Устина да се прѣдадатъ тамъ, и, честитъ съмъ да кажа, че съ тѣхъ се отнесоха добръ въ повечето случаи. Други ти побѣгнаха въ другата църква.

На утринъта, Рашидъ паша, като видѣ, че църквата на бърдото е напустната, расположи така артилерията си, шото да може да бомбардира другата църква. Много бомби прѣминаха прѣзъ прозорци ти и убиха много свѣтъ. Заштитници ти на църквата се държаха добръ до събота утринъта (1 май), когато за прѣвъ пѣтъ съзрѣха редовна войска. Тогава ти отваретъ църковни ти врата; една голѣма часть отъ обсадени ти излѣзе да се прѣдаде, нъ на часътъ ги исклаха всички ти. Останали ти рѣшиха да се бранетъ до крайность. Нъ най-сетнѣ двѣ три жени се хвърлиха сами вѣнъ отъ църквата и сполучиха да привлѣкатъ вниманието на войници ти, които, като имъ пожалиха животътъ, свѣтъваха Българети да се прѣдадатъ.

Въ началото на браненето на селото, млади ти момѣ си изрѣзали коситѣ и се облѣли въ мъжки дрѣхѣ да спасатъ честъта си, ако се случи да паднатъ въ турски рѣцѣ. На крайтъ на битвата единъ мъжъ на име Спасъ Гицовъ закла двѣтъ си сестри, жена си и четирети си дѣца да ги не види паднали въ турски рѣцѣ, послѣ уби и себе си.

Всички ти жители отъ селото, които се прѣдадоха, съшто и ония, които побѣгнаха въ турски ти села, се проводиха подъ стража въ Пловдивъ да ги затворетъ тамъ. Женитѣ и дѣцата най-послѣ пуснаха, нъ мъже ти останаха много врѣме затворени.

Слѣдъ призиването на селото, църквити се ограбиха и отчасти растуриха. Гробиштата и градини ти на много селане се изораха да трѣсетъ имане; и наистина, много скъпи нѣшта се намѣриха. Турцитѣ смѣтатъ това, като едно доказателство, че селото се е приготвило за въстание. Нъ това не трѣбова да се смѣта така, защото Българети иматъ обичай да кринетъ скъпи ти си нѣшта отъ кражба или отъ огнь въ земята.

Перушгича съсинаха съвсѣмъ; тамъ не остана ни една стрѣха, ни една стѣна, освѣнъ на църквити. Влизу до 1000 души погинаха. Тѣлата останаха много врѣме незаровени, което се доказа отъ много цариградеки вѣстници — и правителството нештѣ да ги зарови, освѣнъ съ строги ти прѣдставления на консулти ти отъ Пловдивъ.